

Май не ни предвиждат за земеделска държава и туристическа дестинация, а за военна база.

Вежди го каза - иде нещо страшно, „мирише на барут”.

Българският турчин, май по- българин от други, облагодетелстван с развитата сетивност на изкуството едва ли иска да се прослави със своя „Герника”.

Пламтят огньовете на различни недоволства в различни страни.

Политическите елити и правителства на всички си приличат по безмозъчно натрапваната им вяра, че са месии на своите народи, призвани да ги спасят, поднасяйки ги на тепсия върху трапезата на носителите на новите либерални ценности.

Демокрацията не може да бъде налагана.

Нея или я има, или я няма.

Хората я искат, но не такава, каквато им се налага.

Всъщност, налагана демокрация е нонсенс.

Бавно и опасно тлеят запалените Балкани.

В малките по обем територии привидно царуват местни елити, иначе подчинени слуги на чужда воля.

Обществата тук си приличат. Обхваната от беса на денационализацията, безработни, бедни, пълзящи с трескав поглед към забранени им по същество ценности.

Същият морков отдавна се размахва под носа и на страни от бившия СССР, минали през ОНД, днес догарящи в новоразпалилото огнище на национални и религиозни вражди.

Отблясъци на тези огънове разпалиха стари огнища в Азия и Африка.

Собствени икономики тук са забранени като излишен лукс. Внушението, че държавата е излишна властва в речника и практиките на местните вождове. Уменията и самосъзнанието на хората изкуствено и умишлено се сриват.

Дори въоръжените конфликти протичат с подръчни средства, докато всичко по-модерно се превръща в средство за влияние и основание за бъдеща хегемония.

Европа е отслабваща и нестабилна, подвластна на всяка чужда воля.

НАТО е превърнат в еднополюсен фактор, където тоягата е в единствени ръце.

ООН е бледа сянка на собствения си замисъл, а не световен фактор.

Въпросът е какво ни очаква?

Българите все се надяват, макар оставащи все по- малко тук отколкото потърсили по-добър живот отвън.

Оскотяването и озлобяването е повсеместно.

Демографската криза се признава, но мерки не следват.

Икономиката ни я няма.

Туризмът, едва мъждукащ, е в ръцете на мутри, на които се надяваме да оправят и селското ни стопанство за сметка на изкупените с криминални средства земи.

Другото е на чужденци, които май още не са решили да развиват или унищожават.

Битовата престъпност се издига като заплаха заради своята масовост, от което не следват решения, а само монотонно каканижене на надути пуяци, които бълват закон след закон, представян всеки като универсално лекарство.

Основната цел е повече правомощия и добавяне на въоръжение, повече отиващо на подготовка за безпроблемно и силово овладяване на бъдещи граждански бунтове.

Всъщност може и тези властнически опасения да се окажат излишни.

Активният граждански ресурс в България се топи с часове.

Българските младежи не учат своята история, защото тя би могла да ги превърне в непоправими патриоти.

Те не учат и българските стари поети и писатели, защото тяхното перо е опасно революционно.

Те не научават професии, защото няма къде да ги практикуват.

А за носещи куфари и проститутки обучението е лесно.

Българските младежи не ходят войници, защото трябва да се очисти територията.

За чужди военни бази.

А защо да се обучават на висши национални ценности българските младежи и девойки. Така има опасност да развият у себе си усет да ги пазят.

Включително с оръжие.

Като няма необходимост националното да се пази, защо са ни армия и полиция, служби за сигурност.

Заради това българското офицерство умишлено беше ликвидирано и заменено с денационализирани типове, чиято основна мисъл е да научат по- добре езиците на националното предателство, за да пърхат по- прилежно около „новите арийци”.

Между господари и слуги не бива да има езикови бариери, макар че общуването между едните и другите се очертава до нивото на няколко едносрични команди, които изискват незабавно изпълнение.

Не за японски или английски пенсионери, не за богати руснаци или постсъветски милиардери.

Нито пък има значение кой колко е откраднал по време на прехода.

Такава съдба видимо чака и други европейски народи.

За това и у нас бюлетина 15/15 е закономерност, а не конспирация.

Станишев, Вигенин, Ангелов и подобни от целия политически спектър също са ни закономерност.

Има ли значение колко партии имаме?

Или колко са съдържателни и последователни те и техните лидери откъм идеологии?

Важно ли е кой на коя партия стои начело или служи?

Резултатът 15/15 е показателна извадка.

При това напълно наивно разголваща се.

Не може пърхашката да излети на воля детско- юношеска наивност, осакатена от размазваща, умишлено причинена липса на лично достойнство, на справедлива и обективна самооценка да твърди, че „са му необходими шест месеца, за да добие абсолютна компетентност“.

На новите евроатлантически гаулайтери са ми абсолютно необходими точно такива изчистени кори, за да могат в тях да посадят и загърлят каквото си искат семе.

За тях е важно от него да се роди настоящ послушник, а от него да съзрее утрешен непрекословен и неспособен да мисли слуга.

То слугинското и сега си личи- радостта от незаслужената и подарена победа не смее и да гъкне за някаква еманципация, а се огражда с клишета, като пази поведение към Шефа, вече доказан предател: „Аз съм екипен играч“, „защо да не работим заедно“ и т.н.

Всъщност непремерената алчност на партийните елити и стремежът им да слизат плавно, осигурявайки се пожизнено довърши партиите.

Но за сметка на това ги бетонира.

Криминалното тук се сля с криминалното там, за да твори нов „световен ред“.

Никакъв народ не може да бъде суверен, щом избирателни кодекси и закони изключват това му конституционно право, отпращайки го задължително под строй в партия.

Само от там може да „участва“.

Мажоритарните участия стават утопия.

Личните качества- порок.

Колективното означава подчинено поведение.

И безропотна вяра във Вожда, който и да е той- вчерашна мутра, роден със сребърна лъжичка и копал от дете пясъка на Евксиновград социалдемократ, непознал мотика земеделец, болшевиизиран демократ, изпитал внезапни републикански напъни роден монарх или друг типаж.

Дотолкова сме малоценни, че и след Освобождението са ни сродили с чуждите царски дворове!?

Както за тогавашният, така и за сегашният по- важното е било да се вписват в общия външен сценарий.

За вътрешна употреба е оставено едно затворено пространство на „фобство” и „филство”, очертаващо пространство, в което българите периодично да си трошат кокалите и главите по време на избори.

Днес, доколкото това са отмрели и сложни технологии, приложими само в достатъчно патриотични пространства, от кошницата на сценаристите се вадят основно комунизъм и антикомунизъм.

Но оперираната чувствителност и нежеланието да се наизустяват идеи и клишета към тях изтриха цветовете по екипите на основните играчи дотолкова, че те безпроблемно започнаха да играят „на една врата”.

На най- настървените цербери, бранители на очертаните от началото на прехода пространства им окапа козината и опадаха зъбите. Днес те, доколкото са останали лениво проръмжават по всеки, който мине до услужливо подлаганите им олигавени хаванчета, но нито могат, нито искат да хапят.

Дворът България е свободен!

Има ли значение кой се подрежда „тук“, като друг решава „там“.

Ето за това всички в купом ни обясняват от години за необходимост от „споделяне на суверенитета“.

Като другите не разбраха, избраните го споделиха.

Който оцелее може и да разчита на милостта да са записали някъде заслугите му за „новия ред“ и да го пуснат в Обетованата му земя.

Който не, остава зад бодливата тел на другата земя, която трябва да очертава ресурсно- суровинните запаси за по- добрия свят.

Нито сега, нито в бъдеще ще е особено важно кой командва в бараките зад теловете.

Тихомир Стойчев

Вж. Вежди Рашидов в предаване на БТВ,
<http://btvnews.bg/article/bulgaria/politika/vezhdi-rashidov-mirishe-na-barut.html>

Художникът Пикасо рисува своята картина по историята на бомбардировките, разпоредени от фашисткото правителство на Франко и сринали със земята мирното баско едноименно селище. Самите бомбардировки са извършени от германските съюзници на 26 април, 1937 г..